

* به خون گر کشی خاک^۱ من، دشمن^۲ من بجوشد گل اندر گل^۳ از گلشن^۴ من
۱- مجازاً کشور، ۲- منادا (ای دشمن من)، ۳- گل های فراوان (**استعاره** از جوانان شهادت طلب)، ۴- **استعاره**
از میهن

* تنم گر بسوزی،^۱ به تیرم^۲ بدوزی جدا سازی ای خصم، سر از تن^۳ من
۱- حذف به قرینه لفظی (اگر)، ۲- ضمیر در نقش مفعولی، ۳- **کنایه** از شکستن

* کجا می توانی^۱، ز قلبم رُبایی^۲ تو^۳ عشق میان من و میهن^۴ من؟
۱- به هیچ وجه نمی توانی (استفهام انکاری)، ۲- بر بایی و بدزدی، ۳- نهاد، ۴- گروه مفعولی
** بیت دوم و سوم «موقوف المعانی» هستند؛ یعنی معنی آنها با یکدیگر کامل می شود.

* من ایرانی^۱ ام، آرمان^۲ م شهادت^۳ تجلی^۴ هستی است، جان کندن^۵ من
۱- مُسند، ۲- هدف، ۳- فعل: «است» به قرینه حذف شده، ۴- روشنی، ۵- کنایه از شهادت

* مپندار کاین^۱ شعله^۲ افسرده گردد که بعد از من افروزد^۳ از مدفن^۴ من
۱- که این، ۲- **استعاره** از عشق و ایمان، ۳- افروخته می شود، ۴- آرامگاه

* نه تسلیم و سازش، نه تکریم^۱ و خواهش بتازد به نیرنگ تو توسن^۲ من
۱- بزرگداشت، ۲- اسب سرکش (استعاره از اراده و همت)
* کنون، رود خلق^۱ است دریای جوشان^۲ همه، خوشه خشم^۳ شد خرمن^۴ من

۱- **اضافه تشبیهی**، ۲- **تشبیه**، ۳- **اضافه تشبیهی**، ۴- **استعاره از وجود**

** در هر دو مصراع، تشبیهات تو در تو (تشبیه در تشبیه) وجود دارد.

*من آزاده از خاکِ آزادگانم گلِ صبر (اضافه تشبیهی) می‌پرورد، دامن من (شیوه بلاغی است)
شکل اصلی: دامن من، گل صبر، می‌پرورد

*جز از جامِ توحید هرگز ننوشم زنی گر به تیغِ ستم، گردنِ من

تشبیه   بزنی   تشبیه

*تقریظ: نوشتن یادداشتی ستایش‌آمیز درباره یک کتاب

*بناتُ الخُمینی: دختران خمینی

*تابوتِ مرا جایِ بلندی بگذارید تا بادِ بَرَدِ سوی وطن، بوی تنم را (شیوه بلاغی)